

Sır

– MustafaSakarya · 30 Eylül 2010

Hayatımın güz vaktinde kavuşmuştum ona, yani hayatımın en büyük lezzeti olan oğlum Kerem'e. Artık akşamları eve geldiğimde en büyük zevkim iki yaşındaki oğlumla boğuşup, oynamaktı. Yine öyle bir günün sonuydu. Akşam yemeğinden sonra salonda minik arabalarıyla oynamaya başladık. O an oğlumda bir tuhaflik fark ettim. Rengi birden beyazlamaya başlamıştı! Yüzü ekşiyordu. Midesinin bulandığını düşündüm. Öyle de oldu, kustu. Çok önemsemedim. Bu yaştaki çocuklar arada böyle kusarlardı. Fakat aradan bir saat geçmişti ki yeniden kusmaya başladı. Bu sefer ben de, eşim Meral' de endişelenmiştik. Öte yandan yavaş yavaş ateşi de yükselmeye başlamıştı. O gece onu derin kaygılar eşliğinde yatağına yatırdık. Ama yatırdığımızdan biraz sonra yeniden kusmaya başladı. Hem de öyle çok kusuyordu ki, aralığı belki on dakikayı bile bulmuyordu. Bu arada oğlum alev alev yanmaya da başlamıştı. Daha o dakika çocuğu kucağıımıza alıp apar topar hastaneye geldik.

Hastanedeki üçüncü günümüzdü. Doktorların yoğun çabasına rağmen ne kusması durmuştu, ne ateşi. Bir de bunlara kesilmek bilmeyen ishal eklenmişti. Ve o üç günde oğlum eriyip gitmişti. Daha düne kadar neşe içinde koşup oynadığım oğlumun gözlerinin ferisi sönmüş, minik bedeni iyice küçülmüştü. Eline takılı serum hortumuna müdahale edecek gücü bile yoktu. Adeta yalvaran gözlerle bize bakıp "beni eve götürün diyor" biz ise yaşlı gözlerle doktora "bir çare ne olur " diyorduk. İçimizde artık oğlumuzla vedalaşacağımız hissini veren kahredici düşünceler dolanmaya başlamıştı.

Eşim Meral'i oğlumun başında bırakarak hastanenin çay salonuna indim. Beter durumdaydım. Üç gündür ne yiyor, ne içiyorduk. Tek yaptığımız sessizce için için ağlamak oluyordu. Sandalyede oturduğum sırada, karşı taraftan birisinin gözlerimin içine bakıp gülümsediğini hissettim. Bana bakan bu kişi yaşlı bir amcaydı. Ben de başımı ona çevirdim. Gözlerine baktığımda içimin bir anda ürperdiğini hissettim! Yetmiş yaşlarındaydı. Başında koyu yeşil renkte yün beresi vardı. Kırılmış saç ve sakalıyla bu yaşlı adam gözlerimi delecek kadar keskince bakıyor ve bana tebessüm ediyordu. Birkaç dakika sonra yaşlı adam yerinden kalkarak yanıma geldi. Sıcak bir edayla selam verip oturdu. Şefkatli bir ses tonuyla;

"Geçmiş olsun evladım çocuğun mu hasta?" diye sordu.

O an aptallaşmıştım! "evet" dedim. Ama "çocuğumun hasta olduğunu nereden biliyorsun?" diye sormadım. Sonra o yaşlı amca bana bir şeyler anlatmaya başladı.

"Evladım kendini bu kadar perişan etme!" dedi. "Derdi veren Yüce Allah, elbette şifasını da verir. Kimimize hastalık verir, kimimize fazlasıyla rehavet. Bazen de yavrularımıza böyle bir illet. İşte bunlar hep bu dünyadaki sınavlarımız. Evladım, dedim ya.. Bak bu kadar kendini üzme. Hem merak etme, evel Allah, sonra burada birbirinden kıymetli hekimler var. Güzelce duanı et ve güven onlara. Hiç korkma.

Sadece sabırlı ol.

Adının İzzet olduğunu söyleyen bu yaşlı amca, o kadar hisli konuşuyor, o kadar duygusal olaylar anlatıyordu ki o an ikimizin de gözlerinden farkında olmadığımız gözyaşları süzölmeye başlamıştı. Bir süre daha bu hisli iklimde sohbet ettikten sonra "hadi evladım gidelim de yavrumuzu görelim" dedi. Asansöre doğru ilerlerken, "İzzet amca sen hastaneye niye geldin, sen de mi Ankara da oturuyorsun diye sordum?" Yüzüme baktı bir müddet. Bir garip hali vardı! Ardından gülümseyerek "Burada ziyaret edeceğim küçük bir çocuk var o yüzden geldim. Bu arada Ankara da oturmuyorum... ben çok uzaklardan geldim." diye cevap verdi.

Berberce asansöre bindik. Asansörün binenlerin kilosunu gösteren ekranına baktığımda sadece benim kilom olan yetmiş beş kilo gözüküyordu. Göstergenin bozuk olduğunu düşündüm. İkinci kata geldiğimizde buradan bir kişi daha bindi. Bindığı anda o kişinin kilosu da ekrana yansdı. Garip bir durum vardı. İzzet Amca'nın kilosu ekranda çıkmıyordu! Bir kat daha çıktıktan sonra oğlumun yattığı odaya girdik. Eşim uykulu gözlerle, "değişen bir yok" dercesine bana baktı. Sanırım o kadar halsizdi ki yanımda benimle odaya giren İzzet Amca'yı fark etmedi gibi oldu.

İzzet Amca, yatağında halsizce yatan oğlum Kerem'in yanına geldi. Parıldayan gözleriyle saçlarını okşadı. O sırada dudaklarından bir şeyler mırıldanıyordu. Sonra bana döndü,

"Siz doktorların verdiği ilaçları güzelce kullanın. Allah sağlığına kavuştur inşallah" deyip odadan sessizce dışarı çıktı.

Onun ardından bu kez de ben oğluma yanaşıp, onun solgun yanaklarını öptüm defalarca. Minik ellerini tutup konuşmaya başladım. O an aklıma İzzet Amca geldi. Eşime dönüp, "Meral ben İzzet Amca'yı geçireyim" dedim. Eşim tuhaf tuhaf yüzüme baktı.

"Hangi İzzet Amca!"

Bu kez ben eşime aynı tuhaflıkla baktım.

"Şimdi odadan çıktı ya..! Kerem'in başında dua etti hani az önce!"

Eşim bana şaşkınca bakıp "iyi misin sen" diye sordu. Onun bu sorusuna karşılık olduğum yerde birkaç saniye öylece durdum. Eşimin artık iyice bitkin olduğunu karar verip odadan dışarı çıktım. Çay salonuna gelip İzzet Amca'yı aramaya başladım. Ama o kadar bakmama rağmen onu göremedim. Yeniden odaya çıktım. Çıktığımda da eşimin gözlerindeki yaşları gördüm! Eşim sevinç içinde Kerem'i gösteriyordu. Oğlum şu an zor da olsa, kendisini kontrole gelen doktora gülümsüyor onun parmaklarıyla oynamaya çalışıyordu.

Aradan iki ay geçmiş, o günden sonra oğlum Kerem eski sağlığına kavuşmuştu. Benim aklımdaysa halen gizemli bir şekilde hayatıma girip çıkan İzzet Amca vardı. Hastanedeki o bitik, perişan halimde karşıma çıkmış bana büyük bir moral vermişti. Bununla da yetinmeyip oğlumun başucuna kadar gelip, iyileşmesi için ona dua etmişti. İzzet Amca'ya minnet borcum vardı. Fakat ona nasıl ulaşacağımı hiç bilmiyordum. Onunla ilgili tek bildiğim iki kere hacca gittiğiydi. Bir de Nevşehir'e altmış, Kırşehir'e altmış kilometre mesafede ve kırk haneli bir köyde oturduğuydu. Ama karar vermiştim; İzzet Amca'yı bulacaktım.

O sabah içimde büyük bir heyecanla yola çıktım. Elimdeki karayolları haritasını kendime rehber yaparak gideceğim köyleri, geçeceğim yolları belirledim.

Yola çıktığım günün akşamına doğru birçok köy dolaşmış, ama İzzet Amca'ya ulaşamamıştım. Sadece, dolaştığım köylerden birisi olan Şarkışlı köyünün muhtarı bahsettiğim kişiye benzer birinin Koçerli köyünde yaşadığını, ama onun da on yıl önce öldüğünü söylemişti. Haritamda işaretlediğim bütün köyleri bitirmiştim artık. Geriye bir tek muhtarın bahsettiği Koçerli köyü kalmıştı. Ama benim bahsettiğim İzzet Amca'nın, muhtarın bahsettiği kişiyle aynı olması mümkün değildi. Arabamı bir ağacın gölgesine çekip, koltuğa yaslandım. Çok üzülmüştüm onu bulamadığıma. İçimde büyük bir burukluk vardı. Ne çok isterdim şimdi onu yeniden görebilmeyi. Elemlili bir ruh durumu içinde geri dönmeye karar vermiştim.. Fakat, nedense içimden bir ses, bir de o köye, yani Koçerli köyüne bakmamı söyledi. Umutsuz bir şekilde arabamla o köye doğru yola çıktım. Aşağı yukarı on beş kilometrelik tozlu köy yolunu kat ettikten sonra nihayet oraya vardım.

Arabamın köye geldiğini gören yaşlı, genç tüm köylüler merakla başıma toplandılar. Arabadan inip selam verdim. İçlerinde oldukça yaşlı krem rengi fötr şapka giymiş amcaya yanaşttım.

"Selamın Aleyküm." Dedim. "Amca ben birini arıyorum da.. Adı İzzet. Yani İzzet Amca."

"İzzet! Hangi İzzet? Soyadı ne, ne iş yapar senin bu İzzet? Diye sordu yaşlı adam şaşkınlıkla.

"Vallaha Amca'cım" dedim. "Bu benim dediğim İzzet yetmiş yaşlarında, iki kere hacca gitmiş. Yani hakkında bildiğim bu kadar."

Yaşlı adam yüzünü öne düşürerek seyrek, beyaz sakallarını ovuşturdu bir kaç saniye. Belli ki dediğim kişiyi hatırlamaya çalışıyordu. Yaşlı adam sonra bana bakıp büzüşmüş dudaklarıyla "Burada öyle biri yaşamıyor" dedi.

Canım sıkılmıştı. Tahmin ettiğim gibi burada yoktu. Olamazdı da. Teşekkür edip, yeniden arabaya yöneldim. Tam bu sırada yaşlı adam hafif heyecanlı bir şekilde;

"La oğlum sen bu İzzet'i görsen tanır mısın? Diye sordu. "tabi tanırım" dedim. Kolumdan tutup "gel" dedi. Köylülerin ŐaŐkın bakıŐları altında köy odasına girdik. Orada eski Őekilmiş bir resim gösterdi. Köyün meydanında Őekilmiş bu resimde yedi, sekiz kişi yan yana duruyordu.

"Bak bakalım senin dediğim İzzet var mı burada?" diye sordu.

Heyecanla resme yanaşıp, dikkatle bakmaya başladım. nc resme baktığımda tüylerim diken diken oldu! Evet, bu gülümseyiŐi mrmce unutamazdım. Bu resimdeki üçüncü kişi İzzet Amca'nın ta kendisiydi. Hararetli bir Şekilde "İŞte bu" dedim. "İŞte bu"

Yaşlı adam gözlerime garipŐe baktı. "Oğlum o benim amcaoğlu İzzet. Senin dediğin gibi iki kere hacı oldu. Ama o öleli on sene oldu be oğlum!"

Akşam karanlığında KoÇerli köyünden kafam karmakarıŐık bir Şekilde evime geri dönüyordum. Bütün bu olanları dŐndkŐe iŐim ürperiyordu. Sürekli "Bir kabus mu görüyorum?" diye düŐünüyordum. Daha iki ay önce konuŐtuđumuz İzzet amca nasıl on yıl önce ölmüŐ olabilir. Geceye doğru Ankara ya vardığımda kafamda cevabını bulamadığım bir sürü gizemli soru oluŐmuŐtu. Aklıma gecenin o vakti bir Őey geldi. Keremi yatırdığımız hastanenin muhakkak kamera kayıtları vardı. Bu kez iÇimde garip bir duyguyla ev yerine hastaneye gitmeye karar verdim.

Biraz sonra hastaneden iŐeri girerken heyecandan kalbim hızla Őarpıyordu. Hastanenin güvenlik amiri tanıdık olduğu iÇin o güne ait bilgileri bir cd ye aktarıp almam zor olmadı.

Eve geldiğimde saat gecenin  olmuŐtu. EŞim ve oğlum uyuyorlardı. Bense titreyen ellerimle cd yi yerine takmaya ŐalıŐıyordum. nce, İzzet Amca'nın asansörde gözükmeyen kilosu.. eşimin onu görmemesi.. on sene önce ölmüŐ olması...ve de bana "ben uzaklardan geliyorum" demesi. Şimdi her Őey birazdan belli olacaktı. Evet, ben onu gerŐekten görmüŐtüm. KonuŐmuŐtum onunla. Şimdi kayıtlarda muhakkak yine görecektim onu.

Nihayet cd takıp televizyonu aŐmıŐtım. BirkaÇ saniye sonra görüntüler ekrana gelince hayatımın en inanılmaz anlarını yaŐıyordum... Çay salonundaydım. Kederli bir Şekilde sandalyeye oturmuŐ karŐımdaki birisiyle konuŐuyordum. Fakat karşıma duran sandalye bomboŐtu. Sadece beyaz bir bulut kümesi duruyordu.

İŞte bu olay hayatımın o günden sonra kimseyle paylaŐmadıđım en büyük sırrı olmuŐtu.